

Pušíci letí do školy

Erhard Dietl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Erhard Dietl

Pušící letí do školy

Ilustrace Erhard Dietl

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Die Olchis fliegen in die Schule**

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg 1997, 2010

Translation © Grada Publishing, a.s., 2013

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5092. publikaci

Přeložila Petra Honsová

Odpovědná redaktorka Ivana Kočí

Jazyková úprava Štěpánka Poupětová

Sazba Eva Hradiláková

Počet stran 64

První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

ISBN 978-80-247-4562-6

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-8399-4 (ISBN ve formátu pdf)

978-80-247-8400-7 (ISBN ve formátu ePUB)

Erhard Dietl

Pušíci letí do školy

Grada Publishing

Pušík je když...

Když má místo uší růžky,
slyší kašlat mravence,
škytat žížaly a mušky.

Když vybouleným nosem zavětrí
a cestu k shnilým lahůdkám
si najde v povětrí.

Má-li si stříhat vlásky,
to aby sháněl pilníky...
Tvrdé je má
jak ze železa hřebíky!

Protože jsou pušící lenoši
a rádi chrní,
zavírají se jim oči
i přes den,
stejně jako v noci.

Pušímu zubu se neubrání nic.
Ten skroupe papír, sklo, plast
i plech z popelnic!

Pušíci rádi skáčou
do kaluží
a v bahýnku si zdraví tuží.

Pušíky potěší,
když najdou v odpadcích
nějakou pochoutku.
To, co je hořké a plesnivé,
mají za dobrůtku.

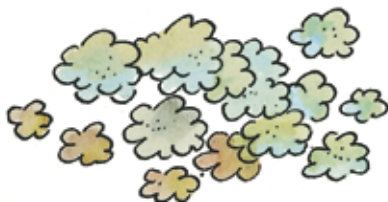
Nikdy se nemýjí,
a proto pěkně smrdí.
Mouchy je za to milují,
i když jim hrozí,
že dechem páchnoucím
je na zem skolí.

Pušíci vynikají náramnou silou.
232 metrů hodí do dálky cihlou!

Cítí se dobře
v smradlavém dýmu
a z výfukových plynů
nemají alergickou rýmu.

1 Po čertech mrzuté ráno

Puší doupě leží právě na půl cesty mezi dálnicí a skládkou.

Když zafouká vítr od východu, smrdí to tu po zkažených vejcích, žluklé rybě a podobně voňavých dobrotách. To se pušíkům líbí, protože hnilobný smrádeček mají moc rádi.

Dnes je ale úplně bezvětří. Nepohne se ani stéblo trávy. Slunce pálí ostošest a nebe je bez mráčku. Je nádherný letní den.

„Ať nás vezme mrzutej upšoukanej čert, takové mizerné počasí,“ zabručí děda pušík.

Nemá rád rozpálené slunce. Je mnohem raději, když prší. Když lije jako z konve a dá se brouzdat v kalužích a blátě. Teprve když všechno nasákne vodou a všude je bahno, je to pěkné puší počasí.

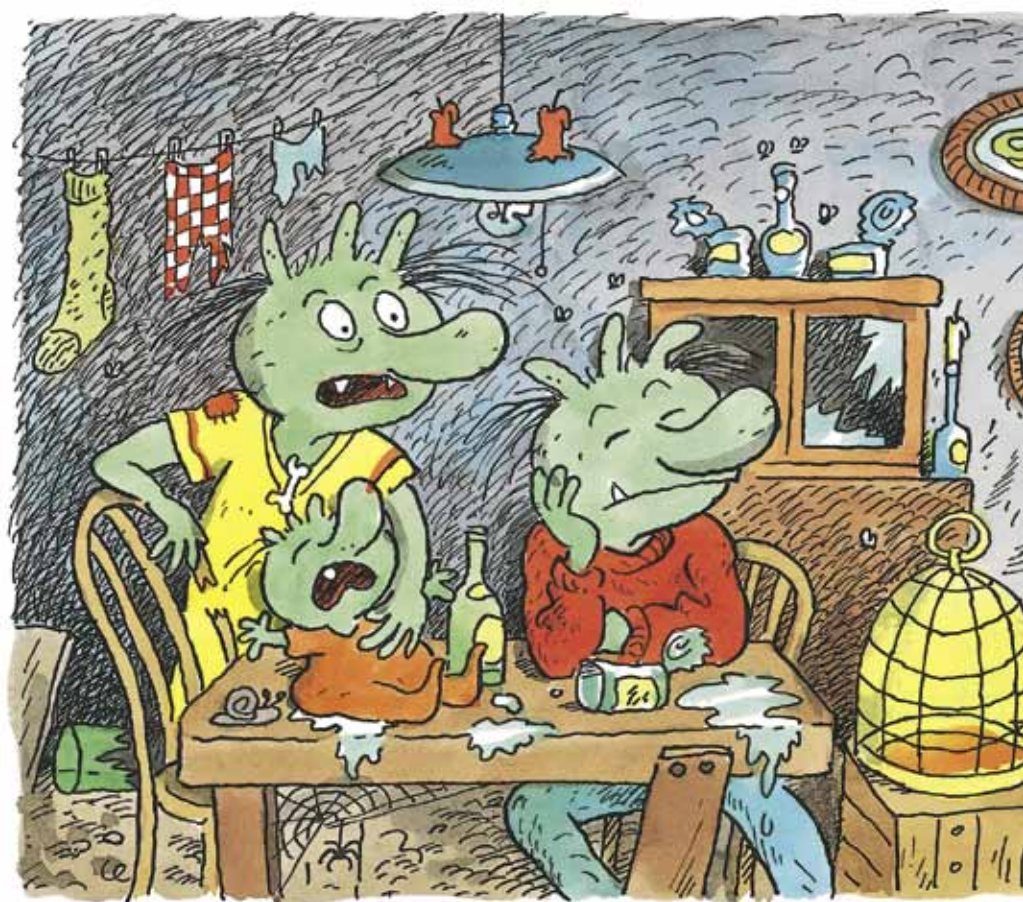
„Ať nás vezme mrzutej upšoukanej čert!“
uleví si děda ještě jednou. Přitom kouká
na skládku a mhouří oči. Mrzutě ožužlává
fajfku z kosti.

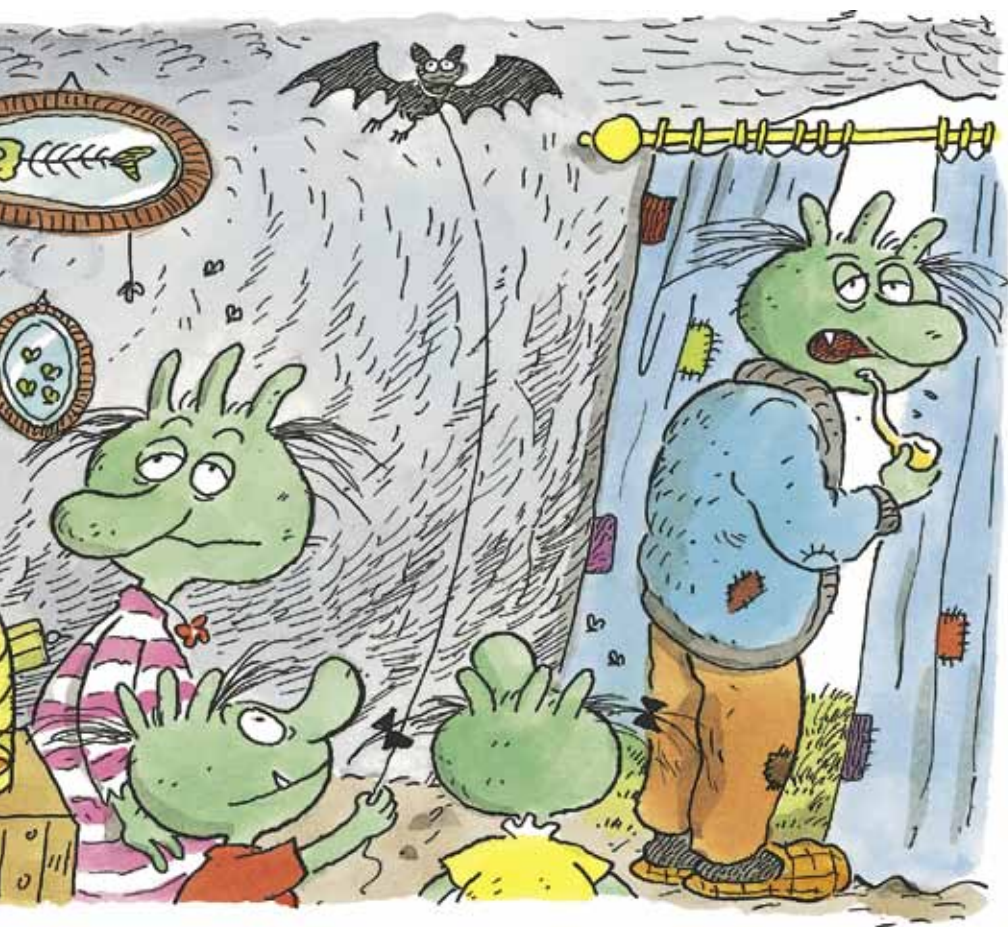
Celá puší rodina otráveně posedává
v doupěti.

Co se dá dělat, když je venku tak bídně?

„To věčné lelkování mě už pekelně nudí!“
bručí děda pušík.

„To je ještě dobře, když se nudíš,“ řekne puší maminka. „Jen si pak trochu odpočiň.“ A dá pušímu miminku na cumláni kulatý oblázek, aby konečně přestalo plakat.

„Při dotěrném sýrovém pšoukanci, já tak toužím po dobrodružství!“ zakřičí děda pušík. „Chci zase něco zažít! Jako dřív! Před tři sta lety! To byly ještě rajcovní časy!“

„Jaké rajcovní časy?“ natahují růžky malí pušící.

„Co bylo před tři sta lety?“

„Při ropuším smrádku, jak já tehdy miloval dobrodružství! Když jsem byl tak starý jako vy, byl jsem největší dobrodruh na skládce. To mi můžete věřit. A jestli si vymyslím, ať mě vezme mrzutej upšoukanej čert!“

„Dědo, povídej nám o tom!“ prosí pušiček.

Dědovo vypravování bývá skoro stejně zábavné jako skákání do kaluží.

„Odkud bych mohl začít?“ přemýšlí děda.

„Vzpomínám si na jeden po čertech horký den, právě takový, jako máme dnes. Tehdy jsem na skládce vykopal hlubokou jámu. A kopal jsem pořád dál, až jsem se prokopal na druhou stranu zeměkoule. Do Austrálie! Při slizkém bahýnku a oschlém sýru, vylezl jsem tam ze země jako krtek. Klokani ze mě byli úplně paf.“

Tak se mě lekli, že si navzájem naskákali do kapes!“

„Ach jo, ty tvoje staré historky!“ vzdychne si babička. Pustí si desku a strčí hlavu do gramofonové trouby. To dělá vždycky, když jí jde něco na nervy.

„Vyprávěj dál!“ volají pušičci.

„Nakonec jsem se s jedním klokanem spřátelil,“ pokračuje děda. „Usadil jsem se

v jeho vaku a hopkal s ním po krajině. Až do chvíle, kdy přeskočil vysoký kaktus a já mu z kapsy vyletěl ven!“

„Ajaj, při slizkém blátivém pytlíčku!“
volají pušičci. „Nezranil ses?“

„Ale co,“ uklidňuje je děda, „copak jsem cimprlich? Bodliny jsem si ze zadku jednoduše vytahal. A ještě jsem si z toho kaktusu, z bodlin a pěkně vrchovaté dlaně

pouštního písku udělal prvotřídní pekelný pšoukomruč.“

„Co je to?“ ptají se pušící. Děda se vesele ušklíbne.

„Pekelný pšoukomruč? Pff, ten mručí a prdí jako čert! Zvlášť když zafouká vítr. A obzvlášť v Austrálii!“

„A co jsi dělal potom?“

„Potom jsem už nikdy nevlezl do klokaní kapsy. Houpání mi nikdy nedělalo moc dobře.“

A v klokaní kapse to houpe jako na starém parníku!“

„Ty jsi byl někdy na parníku?“ chce vědět pušíček.

„No jistě. Před 150 lety. Za jeden den jsem přeplul sedm světových moří. Křížem krážem. Osobně jsem se seznámil se všemi žraloky. Při slizkém blátivém hadříku, to taky bylo dobrodružství!“

Děda pušík ukousne ždibec z kostěné fajfky a vyplivne ho do rohu.

„To my jsme bohužel žádné dobrodružství nezažili,“ řeknou zklamaně pušičci.

Do toho se vloží táta pušík.

„Tak si běžte hrát na skládku,“ navrhone.
„Třeba vykopete stejně hlubokou jámu jako děda.“ Nato si sedne do staré bedny od ovoce a zasměje se.

„Ano, běžte si hrát na skládku,“ řekne puší maminka, „venku vám špatný vzduch udělá dobře!“ A postrčí pušíčky ven z doupěte.

2 Malí pušící se nebojí

Venku pušičci postávají trochu bezradně.

„Jaké tady zažijeme dobrodružství? Naše skládka je tak zapšoukle nudná!“ zabručí pušiček.

„Navíc už vyschly všechny kaluže!“ zamečí druhý.

Spolu pak otevřou velká garážová vrata. Zelený dráček Ohnivous na ně ospale zamžourá. Po snídani si ještě dopřál šlofíčka a jen líně otevírá oči.

„Pojď, kousek si s ním vyletíme!“ navrhone pušiček. „Troufneš si?“

Malí pušící ještě nikdy neletěli s Ohnivousem sami. Šupinatá dračí kůže je velmi hladká a dá se z ní lehce sklouznout a spadnout dolů.

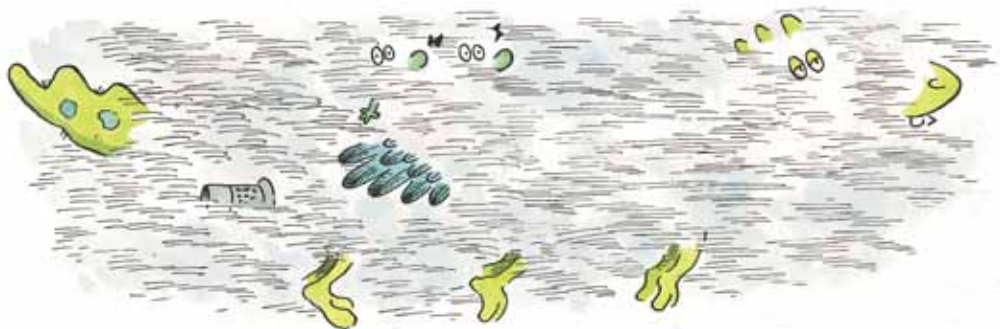

Vytáhli Ohnivouse
z garáže a přistavili
k němu dva staré sudy
od oleje. Tak mu snadno
vyšplhají na záda.

„Zatop nám pod soplem!“ zakřičí, jako to
vždycky dělává táta pušík. To je znamení,
po kterém Ohnivous pekelně zahřmí. Nato
vypustí pár smradlavých žlutých obláčků
a rozvrčí se jako rozbitý vysavač. Potom už
vystoupá vysoko na nebe.

Malí pušíci se co nejpevněji drží dráčkovy
šupinaté kůže. Puší srdíčka jim přitom bijí
až v krku.

Vtom Ohnivous přidá plyn. Sviští, soptí a frká, udělá dvojitou otočku, je čím dál rychlejší a rychlejší a stoupá výš a výš. Hluboko pod sebou teď vidí skládku a daleko vzadu i obrovskou vyschlou louži.

Pak se dráček zanoří do hustého bílého mraku. Je v něm tolik mlhy, že si pušící vidí sotva na špičky vyboulených nosů.

„Ohnivousi, jsi moc vysoko!“ volají na něj, co jim síly stačí.

Dráček spustí pekelný rachot. Trochu zaprská a už se řítí střemhlav dolů. Malí pušící z něj málem skouzli. Na poslední chvíli se stačili chytit dráčkových křídel.

„Ohnivousi, jsi moc rychlý!“
křičí pušící.

Vyboulené nosy jim zbělely strachy
a růžky na hlavě jim vítr zohýbal dozadu.

Konečně letí dráček o něco pomaleji
a v menší výšce.

„Ohnivousi, nesmíš tak přehánět, když
máš dobrou náladu!“ peskují ho malí pušící.

„Pchi, pchi, pchi...“ odpoví Ohnivous.

Tak to zní vždycky, když se dráčci smějí pod vousy.

Najednou se pod nimi objeví městské domy.

„Podívej se dolů!“ volá pušiček. „Kde se vzalo tolik dětí?“

„Poletíme tam a prozkoumáme to!“ řekne druhý. „Ohnivouši, tady přistaneme!“

Tak pušící našli základní školu v Zaprášené Lhotě. Právě končí přestávka a dvůr se vyprazdňuje. Děti musejí zpátky do tříd.

